

kommer til dette Garnisonsspørgsmaal, der i saa høj Grad har beskæftiget Sindene i den sidste Tid. Jeg forundres ikke over, at Garnisonsspørgsmaalet har voldet Vanskeligheder og Strid, for Sagen er den, at hele den militære Ordning, vi have faaet bygget op herhjemme, er bygget paa en underlig Selvmodsigelse, paa to Stemninger eller rettere sagt paa en bestemt gennemført Plan i Modsætning til en Teori. Den Teori, den er knyttet til, er, at vi skulle opfylde vore Neutralitetspligter. Den fast gennemførte Plan og den sikre Villie, hvorpaa Officererne have bygget Ordningen op, er derimod dette, at Militærvæsenet skulde være indrettet paa at føre et krigsmæssigt Forsvar for Danmark mod en erobrende Fjende. Ærede Medlemmer, der undersøge vor militære Ordning, ville se, at dette præger den helt igennem. Hvis vi tage den militære Ordning paa Sjælland, er den Punkt for Punkt bygget paa denne Tanke, alt samles om Forsvaret af Københavns Befæstning. Man har ikke kunnet trumfe den helt igennem ved den sidste Afgørelse, men har udsat den endelige Gennemførelse i Kraft af de politiske Forhold, som den Gang herskede, med Hensyn til Spørgsmaalet om Københavns Landbefæstning. Alt i den sjællandske Hærplan, alt i de Planer, som af Officererne bygges op, stiler hen mod dette ene at skaffe Soldater til København i saa stort Omfang som muligt og føre Forsvaret for denne By og intet andet. Hvis man gaar over til Jylland, er Planen i Virkeligheden ogsaa dér at føre en krigsmæssig Kamp; af Udtalelserne i sin Tid i Forsvarskommissionens Betænkning vil man se, hvorledes Tanken bestandig fra Militærets Side kredser om dette ene at kunne faa Soldaterne samlede i nogenlunde stort Antal passende langt borte fra Fjenden for dér at kunne sætte sig i Forsvarstilstand. Derfor har man ogsaa foreslaaet noget om, at der skulde laves nogle Fæstningsværker oppe ved Mors. Naa, de kom ikke, men alligevel blive Planerne ved at kredse om, at man skulde trække sig tilbage til et Sted i Retning af Mors. Deri bunder de militæres Interesse for, hvor Garnisonerne i Jylland skulde ligge, og derfor er Fredericia saa ubehageligt et Sted set fra et militært Synspunkt; der er jo lidt langt fra Fredericia til Mors. Man kan maaske sige, at Aarhus er heller ikke helt god, men maaske har det for Aarhus' Vedkommende været en formildende Omstændighed, at fra Aarhus har man en lille Chance for at faa Soldaterne sendte til København. Dette skal jeg lade staa ved sit Værd. Det sikre er, at fra

militær Side er hele Planen bygget paa dette, at Tropperne skulde være saa langt inde i Landet som muligt for at kunne samles til en krigsmæssig Kamp. Derfor er det ikke at undres over, at man fra militær Side er bleven meget pinlig berørt af, at Fredericia skal have Garnison. Jeg tror nu ikke, at den højtærede Forsvarsminister vil paastaa, at denne Garnison vil være i Stand til at føre et Forsvar for Fredericia. At den skulde kunne forsvare vor Neutralitet, hvis den skulde blive angreben ved Fredericia, det tror jeg intet Menneske vil tro. Det eneste, denne Garnison i Fredericia kan passe til, er den Opgave at udføre Tjeneste som Neutralitetspoliti i Overensstemmelse med de Tanker, som paa det militære Omraade næres af det radikale Venstre. Forholdet er overhovedet dette, at disse 15,000 Mand, man tænker sig at have i Jylland, svare nøje til, hvad vi mene, at dansk Militærvæsen forholdsvis skulde være over hele Linien, og de kunne løse den ene Opgave at være Neutralitetspoliti, men ingen som helst krigsmæssig Opgave. Derfor kan jeg ikke fra mit Synspunkt se andet end, at det er rigtig godt, at Garnisonen bliver i Fredericia (*Forsvarsministeren* [Klavs Berntsen]: Det er altsaa ikke Tegn paa, at jeg er Højremand). Det vilde det ikke være, hvis det var Udslag af en lignende Tankegang som den, jeg her taler ud fra, men hvis den højtærede Konseilspræsident havde ventet et lille Øjeblik, vilde han have hørt mig sige, at det er netop mit Indtryk, at det ikke er Udslag af en saadan Tankegang. Jeg ved jo ikke, hvorledes den højtærede Konseilspræsident vil begrunde Garnisonen i Fredericia. Han vil vist ikke begrunde den med, at vi kunne forsvare Fredericia. Jeg ved ikke, hvilken saglig Begrundelse den højtærede Konseilspræsident vil give, det vil være overordentlig interessant at se, om han kan tilvejebringe en saglig Begrundelse ud fra noget andet Synspunkt end vor Opfattelse af, hvad dansk Militærvæsen skal tjene til. Men indtil jeg har hørt en saglig Begrundelse, har jeg det Indtryk, at det er noget andet, der har sejret hos den højtærede Minister, det Indtryk, at det, der har bestemt, at Garnisonen bliver i Fredericia, er et dobbelt Hensyn: Hensynet til de smukke Minder og Hensynet til det ærede Medlem, der repræsenterer Fredericia. Dette Hensyn har, saa vidt jeg har forstaaet, sejret over baade de almindelige militære Hensyn og over Hensynet til det Flertal i Forsvarskommissionen, som den højtærede Konseilspræsident i sin Tid tilhørte. Hvis dette nu skulde gaa videre og den højtærede